

РЕШЕНИЕ

№ 283

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Гургана Хр. Христова
в присъствието на прокурора В. П. Т.

като разглежда докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100600837 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба от Л.Ц. от САК, служебно назначен защитник на подсъдимия Г. Т. Т., както и по въззивна жалба и допълнения към въззивна жалба на подсъдимия Г. Т. Т. срещу присъда от 14.01.2022 г. постановена по НОХД № 12947/2021 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, с която подсъдимия Т. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК в това, че на 25.05.2021 г., около 05,00 часа, район Панчарево, Столична община, област София - град, в землището на с. Бистрица, на спирка на МГТ 1508 „Чешмата“, противозаконно присвоил, като задържал за себе си, чужда движима вещ, собственост на Т.Г.Й., а именно - 1 / един / брой мобилен телефон марка „iPhone“ модел “SE 2020“ IMEI 2356793119302537 на стойност 600,00 /шестстотин/ лева със силиконов гръб за iPhone“, модел “ SE 2020“ на стойност 09,00 /девет/ лева или всичко на обща стойност 609,00 /шестстотин и девет/ лева, която владее, предоставена му от Т.Й., като деянието е извършено в условията на опасен рецидив, като Т. е извършил престъплението, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е било отложено по чл. 66 НК и е извършил престъплението, след като е бил осъждан два пъти на лишаване от свобода за умишлени престъпления от общ характер, ако поне за едно от тях изпълнението на наказанието не е отложено по чл.66 от НК, а именно:

по НОХД № 456/17 г. на СГС, 13 състав е одобрено споразумение в сила 17.03.2017 г., с което му е наложено наказание за срок от 1 /една/ година „лишаване от свобода“ при строг режим за престъпление по чл. 199, ал.1, т. 4. вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 29, ал. 1, б“А“ и б“Б“ от НК.

по НОХД № 1248/2020 г. на СГС в сила от 20.07.2020 г. му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца при строг режим за престъпление по чл. 199, ал.1, т. 4. вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 29, ал. 1, б“А“ и б“Б“ от НК, за което при условията на чл. 54, ал. 1 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 3 /три/ години и 6 /шест/ месеца, което е постановено да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б.“б“ НК.

На основание чл. 206, ал. 3, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 6 НК е наложено на подсъдимия Г. Т. Т. и наказанието „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с материално-отчетнически функции“ за срок от 3 /три/ години и 6 /шест/ месеца.

На основание чл. 206, ал. 3, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 НК е наложено на подсъдимия Г. Т. Т. и наказанието „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с материално-отчетнически функции“ за срок от 3 /три/ години и 6 /шест/ месеца.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 и ал. 2 НК, първият съд е приспаднал при изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ времето, през което подсъдимият Т. е бил задържан по ЗМВР и НПК, считано от 25.05.2021 г.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК са присъдени в тежест на подсъдимия Т. направените по делото разноси в размер на сумата от 156,00 лева, които следва да бъдат заплатени в полза на СДВР, както и сумата от 50,00 лева, които разноси следва да бъдат заплатени в полза на СРС.

С депозираната въззивна жалба от адвокат Ц. се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна и немотивирана, а направените с нея изводи не кореспондират с установената в хода на съдебното производство фактическа обстановка и събраните доказателства. Моли присъдата на първия съд да бъде отменена и вместо нея постановена нова такава, с която подсъдимия Т. бъде признат за невинен.

С депозираните от подсъдимия Г. Т. Т. въззивна жалба и допълнение към нея се излагат подробни съображения на несъгласие с обжалваната първоинстанционна присъда. Твърди, че в хода на първоинстанционното производство са допуснати процесуални нарушения. Моли служебно назначения му защитник по делото пред първата съдебна инстанция адвокат Л. Ц. да бъде заменена с адвокат Т.Т., т.к. с адвокат Ц. не са постигнали съгласие относно линията на защита по делото. Твърди, че не е взел една стотинка и е върнал вещта още същия ден. Моли съда да постанови правилен и законосъобразен съдебен акт.

С въззивните жалби и допълненията към тях не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл.327 НПК, въззивният съдебен състав е

приел, че за правилното решаване на делото не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие чрез разпит на подсъдимия, свидетели и вещи лица. Въззивният съд е счел, че за правилното решаване на делото следва да бъде изискана справка от Център за градска мобилност ЕАД относно номерата на автобусни линии движещи се в посока от Университет за национално и световно стопанство към село Железница; разписанието на автобусните линии движещи се в посочената посока за дата 25.05.2021 г, както и е изискан запис от позиционираните в автобусните линии за дата 25.05.2021 г. камери, за времето от 04,00 часа до 06,00 часа.

Процесуалният представител на подсъдимия Г.Т., служебно назначения защитник по делото адвокат Т.Т. счита постановената първоинстанционна присъда за неправилна, незаконосъобразна, несправедлива и постановена при неправилно приложение на материалния закон и най-вече при грубо нарушение на процесуалните правила. Защитата намира, че процесуални нарушения са допуснати още при изготвяне на внесения в съда обвинителен акт срещу неговия подзащитен, защото в диспозитива на същия са допуснати отстраними процесуални нарушения, т.к. не е посочена правната квалификация на деянието, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия Г.Т. и по този начин е нарушено правото му да разбере, в какво точно е обвинен, по кой член на НК ще трябва да се защитава и съответно да организира своята защита. В тази връзка адвокат Т. посочва, че подсъдимия Г.Т., с оглед именно правото си на защита, е направил няколкократно искания за отвод на назначения му служебен защитник, тъй като не е имал доверие в него. Посочва, че подсъдимия е искал отвод на назначения служебен защитник още в хода на разпоредителното заседание, както и след това в хода на следващите проведени заседания, в които е разглеждано искане за изменение на мярката му, защото този защитник не е взимал отношение касателно слабости в обвинението, които са му били посочени от самия подсъдим. С оглед на изложеното до тук защитата моли за отмяна на първоинстанционния съдебен акт и връщане на делото на прокуратурата, която да изготви нов обвинителен акт. На следващо място твърди, че Софийски районен съд правилно е възприел и описал фактическата обстановка, но неправилно е интерпретирал и тълкувал показанията на свидетелите, като счита, че този съд не е извършил обстоен и задълбочен анализ на гласните доказателствени средства по делото. Защитата анализира подробно в тази насока показанията на разпитаните в хода на първоинстанционното съдебно производство доказателства, при което стига до извода, че същите са противоречиви. Счита, че в случая не е налице изпълнителното деяние, защото, за да е изпълнен състава на престъплението „обсебване“ е необходимо процесната вещ да се намира във владение на подсъдимия или да му е поверена да я пази. Заявява, че по делото липсват каквито и да е доказателства за това, че престъплението е извършено с пряк умисъл от подсъдимия. По изложените съображения моли на основание чл. 334, ал. 1 и ал. 2 НПК, въззивният съд да отмени присъдата на първия съд, да върнете делото за ново разглеждане на прокуратурата или на първоинстанционния съд или да постановите изцяло нова оправдателна присъда по отношение на подсъдимия Г.Т..

В хода на съдебно заседание пред въззивната инстанция представителя на СГП счита, че постановената от Софийски районен съд присъда, с която подсъдимият Г.Т. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 206, ал. 3 вр. ал. 1 НК е правилна, законосъобразна, постановена въз основа на събраните по делото доказателства, при установена фактическа обстановка и същата следва да бъде потвърдена. Посочва, че в хода на проведеното съдебно следствие са събрани достатъчно и безспорни доказателства за вината на подсъдимия Г.Т. в извършване на деянието, за което му е повдигнато обвинение и предвид това, моли въззивният съд да потвърди постановената от Софийски районен съд присъда.

Подсъдимият Г.Т. поддържа казаното от своя адвокат.

В своята последна дума на основание чл. 333, ал. 2 НПК подсъдимия Т. моли да бъде оправдан, защото още при самото задържане полицаите са му сложили белезници. Заявява, че разследващия полицай е била такава и по друго досъдебно производство срещу него и против която е бил писал жалби, за което тя му казала: „Ми ти писа жалби против мен“.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК констатира, че първостепенния съд е допуснал съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК, които са от категорията на абсолютните и за които съдът е длъжен служебно да следи, т.к. с тях са нарушени права на страни в наказателния процес. Така допуснатите съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК са основание за отмяна на първоинстанционната присъда на основание чл. 335, ал. 2 НПК, защото от една страна същите са неотстраними от въззивния съд, а от друга страна тяхното допускане от първия съд е довело до ограничаване на процесуалните права на страна в производството, а именно правото на защита на подсъдимия Г.Т..

При това положение и съобразявайки протеклото пред първата съдебна инстанция съдебно производство се налага извода, че правото на справедлив процес на подсъдимия Г.Т. е било нарушено. Това е така, защото е било ограничено съществено неговото право на защита, т.к. първият съд от една страна е пренебрегнал правото на подсъдимия да се ползва от защитник, на който има доверие, с което е ограничил правото му на защита по чл. 55, вр. с чл. 94, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 6 и т. 9 НПК, а от друга страна и в резултат на това ограничение е нарушено и правото на подсъдимия на безпристрастен съд, т.к. първият съд е отказал на подсъдимия да упражни в пълнота правата си визирани в чл. 55 НПК, постановявайки свои нарочни определения в разрез с установените процесуални норми визирани в чл. 96, ал. 1 НПК, така правото на защита е било ограничено и в разрез с гарантираните на подсъдимия от НПК основни принципи за справедлив процес, и не на последно място е налице нарушено право на защита и с оглед чл. 6 ЕКПЧ.

В конкретния случай допуснатите от първата инстанция нарушения се изразяват в следното:

Следвайки хронологията на процесуалните събития настъпили в хода на

първоинстанционното съдебно производство по делото е видно, че след образуване на съдебното производство въз основа на внесения от Софийска районна прокуратура в Софийски районен съд обвинителен акт срещу подсъдимия Г. Т. Т., с твърдения за извършено от него престъпление по чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК, първият съд с разпореждане от 17.09.2021 г. е насрочил делото за разглеждане в разпоредително заседание на 13.10.2021 г.

На 17.09.2021 г. в СРС е входирана молба до първия съд от подсъдимия Т. с искане за изменение на взетата спрямо него мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по делото. В изложението на депозираната си молба, подсъдимият е посочил освен съображения въз основа на които иска изменение на взетата спрямо него мярка за неотклонение, така и е посочил, че не знае телефонния номер на служебно назначения му защитник в хода на досъдебното производство – адвокат Л.Ц. от САК, поради което не може да осъществи връзка с нея и твърди, че по този начин е все едно без адвокат. С оглед депозираната молба от подсъдимия Т., първият съд с разпореждане от 20.09.2021 г. е насрочил съдебно заседание по реда на чл. 270 НПК и е призовал подсъдимият, неговият служебно назначен защитник в хода на досъдебното производство – адвокат Л.Ц. и СРП.

В хода на проведеното на 28.09.2021 г. открито съдебно заседание по реда на чл. 270 НПК, подсъдимият Т. не е направил изрично искане, с което да се е отказал от защитата на служебно назначения му в хода на досъдебното производство служебен защитник – адвокат Л.Ц., поради което и същата го е защитавала и представлявала в това производство.

След провеждане на откритото съдебно заседание по реда на чл. 270 НПК и преди провеждане на насроченото за 13.10.2021 г. разпоредително заседание по делото, подсъдимият Т. на 30.09.2021 г. е депозирал молба пред първия съд, с която е взел становище по събраните в хода на досъдебното производство доказателства, както и е направил изрично искане да не бъде заменян служебния му защитник – адвокат Л.Ц.. Поради депозирана частна въззивна жалба от адвокат Л.Ц. срещу определението на първия съд, с което е оставено без уважение искането за изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия Т. и нейното разглеждане пред СГС, делото е било насрочено за 05.11.2021 г.

В хода на проведеното разпоредително заседание на 05.11.2021 г., при разглеждане на въпросите по чл. 248, ал. 1 НПК, подсъдимият Г.Т. изрично е заявил, че в хода на досъдебното производство не са му били нарушени правата. В това съдебно заседание подсъдимия Т. е бил защитаван и представляван от служебния си защитник – адвокат Л.Ц. от САК. Делото е отложено за разглеждане за 29.11.2021 г.

В съдебното заседание проведено на 29.11.2021 г., подсъдимият е заявил пред първия съд изрично желание да не се дава ход на делото, защото желае да бъде заменена служебно назначения му защитник - адвокат Л.Ц., защото със същата не могат да постигнат съгласие по линията на неговата защита, т.к. той □ казвал едно, а се получавало друго. В подкрепа на устно и лично заявените пред първия съд твърдения, подсъдимият Т. е представил и молба от 29.11.2021 г., в която изрично е направил искане да му бъде определен друг служебен защитник – адвокат, защото не разполага със средства и не може да си осигури адвокатска

защита. В молбата моли да му бъде назначен за служебен защитник адвокат Т.Т. от САК. В молбата си, подсъдимият Т. сочи, че със служебно назначения му по делото защитник – адвокат Л.Ц. не могат да постигнат съгласие по линията на защита, поради което се отказва от нея. С оглед на така изложеното, подсъдимият Т. е отправил искане до първия съд да напише писмо до САК, с молба за определяне на адвокат Т.Т. от САК за негов служебен защитник по делото, защото на него има доверие.

Първият съд в резултат на искането на подсъдимия Т. е предоставил на адвокат Л.Ц. възможност да изрази становище, при което същата е заявила, че до момента професионално и в интерес на подсъдимия е осъществявала защитата му, но е видно, че той има своите различни становища по някои въпроси. Независимо от това, служебният защитник е заявил, че има готовност да приключи делото.

Първият съд е предоставил възможност и на представителя на държавното обвинение да изрази становище. Прокурорът е изразил становище да се уважи молбата на подсъдимия Т., т.к. той и в предходни молби е имал резерви, но впоследствие се е отказвал от тях.

Първият съд, след изслушване становищата на страните е постановил определение на 29.11.2021 г., с което е оставил без уважение молбата на подсъдимия Г. Т. Т. за замяна на служебно определения му защитник – адвокат Л.Ц. и е дал ход на делото. За да постанови определението си, първият съд е намерил, че не са налице основания за замяна на служебно назначения му в хода на досъдебното производство служебен защитник – адвокат Л.Ц., защото от страна на подсъдимия не се сочат конкретни обстоятелства за невъзможността да се постигне съгласие по линията на защита между тях; защото изразеното в молбата му от 29.11.2021 г. е декларативно; чрез заявеното от него лично в съдебно заседание на 29.11.2021 г. не е успял да посочи, в какво се изразяват тези непреодолими различия между тях; първият съд е посочил още, че подсъдимия се представлява от служебно назначен защитник, а не от упълномощен и избран от него; същевременно първият съд не е намерил основания да счете, че адвокат Ц. упражнява непрофесионално, а още по-малко във вреда на своя подзащитен, функцията по защитата, т.к. същата се явява във всяко съдебно заседание, поддържа исканията на своя подзащитен и е предприела действия по обжалване произнасянията на съда, във връзка с мярката му за неотклонение по негово лично желание. При така изложените мотиви, първият съд е заключил, че на този етап не са налице никакви основания да приеме декларативното твърдение на подсъдимия, че между него и служебно назначения му защитник няма съгласие по отношение на линията на защита, а също така и да приеме, че са налице други основания за замяна на служебния защитник.

В същото съдебно заседание на 29.11.2021 г. и след горното определение, първият съд е дал ход на съдебното следствие по реда на чл. 276 НПК и са проведени разпити на призовани по делото свидетели, при които подсъдимия Т. и адвокат Ц. са взели участие. Делото е отложено за 21.12.2021 г.

В молба депозирана на 13.12.2021 г. в СРС, подсъдимият Т. е изложил подробни съображения във връзка с проведените на 29.11.2021 г. разпити на свидетелите по делото,

анализирайки същите. В молбата подсъдимия Т. излага становище за наличие на предубеденост на председателя на съдебния състав, който разглежда делото. В молбата на следващо място, подсъдимият Т. отново е изложил съображения, във връзка с които желае служебно назначения му защитник – адвокат Л.Ц. да бъде заменена, като твърди, че още в хода на досъдебното производство е поискал от нея тя да си направи отвод, защото □ няма доверие, но същата е отказала, поради което моли да бъде уважена молбата, която е депозирал в съдебно заседание на 29.11.2021 г. Твърди също, че в съдебното заседание на 29.11.2021 г. е казал на адвокат Ц. да задава въпроси на свидетелите, но тя е отказала, като му отговорила, той сам да си ги задава. В молбата също така формулира писмено въпроси, които твърди, че е бил подготвил и е искал да бъдат зададени на свидетелите от служебния му защитник, но същият е отказал да ги вземе и да ги зададе на свидетелите.

В следващото открито съдебно заседание по делото проведено на 21.12.2021 г., първият съд е докладвал молбата от 13.12.2021 г. депозирана от подсъдимия Т.. Подсъдимият Т. е заявил, че поддържа молбата за замяна на адвокат Л.Ц..

С определение от 21.12.2021 г., първият съд е оставил без уважение искането на подсъдимия Г.Т. за замяна на служебния му защитник адвокат Л.Ц.. В мотивите на своето определение, първият съд е посочил, че твърдението на подсъдимия Т., че не вярва на служебния защитник не е основание за неговата замяна, защото обстоятелствата, за които подсъдимия твърди, че будят недоверие у него не кореспондират с поведението на адвокат Ц. в съдебна зала; съдът е посочил, че адвокат Ц. е взела активно участие при разпитите на свидетелите в предходно съдебно заседание; съдът е посочил, че защитата на подсъдимия е задължителна, доколкото същия е с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и отказа му от защитник не може да бъде уважен. На следващо място първият съд е констатирал, че в хода на досъдебното производство, подсъдимият е правил вече искане за замяна на служебно назначения му защитник – адвокат Ц., като е посочил, че желае да бъде представляван от адвокат С.И., докато в съдебно заседание с депозирана от него молба е заявил, че желае да бъде представляван от адвокат Т.Т.. На последно място първият съд е посочил, че след депозираната в хода на досъдебното производство молба от подсъдимия, с която същия е заявил, че не желае да бъде представляван от адвокат Ц., е заявил и, че желае да бъде представляван от нея и ще продължи да бъде представляван именно от нея. При така изложените от първия съд мотиви, този съд е заключил, че не се констатира основание за замяна на служебния защитник – адвокат Ц., както е посочено и в предходно съдебно заседание, защото предоставянето на правна помощ винаги се свързва с това, че защитата на подсъдимия се осъществява от избран на случаен принцип защитник, а не такъв предпочетен от него, както и че за подсъдимия винаги съществува възможност да упълномощи избран от него защитник и да го уведоми за датата на съдебното заседание, което до момента подсъдимия Т. не е сторил.

В същото съдебно заседание и след горното определение на първия съд е даден ход на съдебното следствие и са проведени разпити на призвани по делото свидетели и вещо лице, при които подсъдимия Т. и адвокат Ц. са взели участие. Съдът е уважил искане на

подсъдимия за събиране на доказателства и делото е отложено за 14.01.2022 г.

На 16.12.2021 г., подсъдимият Г.Т. е депозирал молба по делото пред първата инстанция, в която е заявил, че желае смяна на адвоката.

В съдебно заседание проведено на 14.01.2022 г., първият съд е докладвал на страните всички постъпили по делото молби от подсъдимия Г.Т., включително и молбата от 16.12.2021 г. В това съдебно заседание по искане на подсъдимия Т., подкрепено от служебно назначения му защитник – адвокат Ц., е бил заличен допуснатия по делото, по тяхно искане, свидетел Й.Й.. Първият съд в това съдебно заседание е приключил съдебното следствие, дал е ход на съдебните прения и е постановил своята присъда.

След постановяване на присъдата, по делото е постъпила на 21.01.2022 г. молба от адвокат Л.Ц. – служебно назначен защитник на подсъдимия Г.Т., с която заявява, че желае да се оттегли от неговата защита и моли да бъде освободена от назначаването □ като служебен защитник на подсъдимия Г.Т. по делото. В молбата посочва, че са налице непреодолими различия в линията на защита, т.к. подсъдимия има свои собствени виждания за процеса и начини да ги излага, които се различават и не са съобразени с правните съвети, които получава. Адвокат Ц. посочва, че така изложеното от нея прави невъзможно занапред да продължава да представлява подсъдимия, поради което моли да бъде заменена като негов служебен защитник.

С разпореждане от 25.01.2022 г., председателят на първоинстанционния съдебен състав е написал писмо до САК, с което изискал определяне на нов служебен защитник на подсъдимия Г.Т., като по възможност това да бъде адвокат Т.Т.. С оглед изпратено по реда на чл. 25, ал. 1, вр. с чл. 21, т. 3 и чл. 23, ал. 1 от Закона за правната помощ искане до САК, с уведомително писмо на САК № 59925/2022, изх. № 857/26.01.2022 г. за служебен защитник на подсъдимия Г. Т. Т. е определен адвокат Т. ИВ. Т. от САК, вписан под № 6026 на НРПП.

С разпореждане от 27.01.2022 г., председателят на първоинстанционния съдебен състав, след като е разгледал депозираната от адвокат Л.Ц. молба е приел за основателни изложените в нея съображения на основание чл. 98, ал. 2 НПК, а именно заявеното адвокат Ц., че са налице различия в линията на защита между нея и подзащитния □, както и, че заявява отказ от поетата защита. С оглед на това и на основание чл. 98, ал. 2 НПК, адвокат Л.Ц. от САК е заменена като служебен защитник на подсъдимия Г. Т. Т. с адвокат Т. ИВ. Т. от САК. Председателят на първоинстанционния състав е назначил адвокат Т. ИВ. Т. за служебен защитник на подсъдимия Г. Т. Т., по делото. В същото разпореждане е дал указания към адвокат Т.Т., че следва в 7-дневен срок от получаване на съобщението да посочи неизяснените обстоятелства и доказателства, които следва да се съберат и проверят от въззивния съд, като при неизпълнение в срок на указанията жалбата ще бъде върната.

На 08.02.2022 г. е депозирана молба от подсъдимия Г.Т., с която е направил искане за насрочване на съдебно заседание по делото с цел да бъде разгледана мярката му за неотклонение. В молбата от страна на подсъдимия Г.Т. е направено и искане за замяна на служебно назначения му защитник – адвокат Л.Ц. от САК, с адвокат Т.Т. от САК.

Във връзка с депозираната молба на 08.02.2022 г. е насрочено съдебно заседание по делото, в което с определение от 14.02.2022 г., първоинстанционният съд е оставил без уважение искането на подсъдимия Г.Т. за изменение на мярката му за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека такава. Определението на първия съд е потвърдено с определение от 04.03.2022 г. постановено по внчд № 704/2022 г. по описа на СГС, НО, V въззивен състав.

Пред въззивния съд, подсъдимият Г.Т. се представлява и защитава от служебно назначения от първоинстанционния съд служебен защитник адвокат Т.Т..

Въззивният съд констатира, че в хода на досъдебното производство по делото, подсъдимият е депозирал молби на 09.08.2021 г., 17.08.2021 г. и 24.08.2021 г. до органа разследване, в които е заявил, че желае да бъде заменен назначения му служебен защитник – адвокат Л.Ц., поради следните обстоятелства – за това, че няма връзка с нея, не знае нейния телефонен номер, няма доверие на същата, както и че не могат да постигнат с нея разбиране. В молбите си заявява, че се отказва от адвокат Л.Ц. и моли да му бъде назначен за служебен защитник адвокат С.И. от САК.

При проведения на 27.08.2021 г. разпит на подсъдимия Т. в хода на досъдебното производство, същият е заявил, че с посочените по-горе молби действително е желал адвокат Л.Ц. да бъде заменена с адвокат С.И. от САК, но също така е заявил, че желае да си продължи с адвокат Ц. и тя да си го защитава.

При така установените фактически положения, въззивният съд намира от правна страна следното:

В конкретния случай и изхождайки от цялостната картина на воденото по отношение на подсъдимия Г.Т. наказателно производство, както в досъдебната фаза, така и в съдебната му фаза, въззивният съд намира, че е налице допуснато от първия съд абсолютно процесуално нарушение, което е свързано с нарушено право на защита на подсъдимия Г.Т. в съдебното производство пред този съд, а оттук и до допуснато от същия съд нарушено право на подсъдимия Т. да получи справедлив процес от безпристрастен съд. По своя характер тези нарушения определено водят до опорочаване на воденото срещу подсъдимия наказателно производство в хода на първоинстанционното съдебно производство.

Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай от страна на първия съд са допуснати нарушения на процесуалните правила от визираните в разпоредбите на чл. 98, ал. 2 НПК, на чл. 95 НПК, на чл. 96, ал. 2 и на чл. 93, ал. 1 НПК, с оглед изложеното в мотивите на две свои протоколни определения от дати 29.11.2021 г. и 21.12.2021 г., с които е оставил без уважение, направено писмено в депозирани от подсъдимия Т. множество молби и устно заявено, искание за освобождаване на служебно назначения му по делото защитник адвокат Л.Ц.. Посочените нарушения са затвърдени от първия съд и чрез постановеното от него разпореждане на 27.01.2022 г., с което след постановяване на своята присъда по делото, с която подсъдимия Г.Т. е признат за виновен в извършване престъпление по чл. 206, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал.1, б. „а“ и б. „б“ НК, този съд е разгледал в закрито заседание молба депозирана от служебния защитник – адвокат Л.Ц., с искане за освобождаването ѝ от

участие по делото, приемайки, че за нея са налице основанията на чл. 98, ал. 2 НПК, поради което я е освободил от последващо за нея участие.

На първо място, първоинстанционният съд грубо е нарушил разпоредбите на чл. 93, ал. 1 НПК и чл. 96, ал. 2 НПК, съгласно които защитникът се избира и упълномощава от подсъдимия, и че замяна на защитника може да стане само по молба или със съгласието на подсъдимия. В конкретния случай, на подсъдимия Т. е бил назначен в хода на досъдебното производство служебен защитник на основание чл. 94, ал. 1, т. 6 и т. 9 НПК от страна на органа на разследване, в лицето на адвокат Л.Ц., който с оглед това си качество е избран на случаен принцип от Софийска адвокатска колегия, за което е изготвено и изпратено по делото уведомително писмо № 54567/2021, изх. № 5305/26.05.2021 г., т.к. подсъдимия Т. е бил задържан, както и че същия нямал финансови средства да упълномощи платен адвокат, който да го защитава и представлява. Вярно е в случая, че така назначения на подсъдимия Т. защитник не е бил избран и упълномощен от него, а му е бил служебно назначен, но независимо от това за служебния защитник след неговото назначаване от съответния орган или така, както за упълномощения защитник, от момента на неговото упълномощаване от подсъдимия, възникват всички процесуални задължения на защитник от визираните в чл. 98 НПК. При това положение, както замяната на упълномощения защитник, така и замяната на служебния защитник с друг може да стане само по молба или със съгласието на подсъдимия, независимо дали са налице условията на чл. 98, ал. 2 НПК. Съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 2 НПК задължение на защитника е да съгласува с подсъдимия основните линии на защитата, като извърши преценка дали основните линии на защита, предложени от подсъдимия, са съвместими с неговите задължения, да уведоми своевременно подсъдимия, ако е налице такава несъвместимост, както и че в случай на несъвместимост защитникът може да бъде отстранен от наказателното производство, от съответния компетентен към момента орган. Отстраняването на защитника, обаче следва да бъде сторено от решаващия съд по правилата на чл. 95 и чл. 96, ал. 2 НПК, а не както в конкретния случай първият съд е сторил, едва след произнасяне на своята присъда, постановявайки разпореждане в закрито заседание, с което без вземане становището на подсъдимия, е заменил на основание чл. 98, ал. 2 НПК служебно назначения защитник на подсъдимия Т. – адвокат Ц., с друг служебен защитник – адвокат Т.Т., от който подсъдимия Т. е желал да бъде защитаван и представляван от началото на съдебното производство по делото. С тази своя процесуална дейност, първият съд е допуснал съществено процесуално нарушение ограничаващо правото на защита на подсъдимия, а оттам и до невъзможността на същия да получи справедлив процес от безпристрастен съд, т.к. процесуалната гаранция за упражняване на това право по замяна на един защитник с друг е въведена с разпоредбата на чл. 96, ал. 2 НПК и зависи само и единствено от волята на подсъдимия Т., но е извън волята, както на съда, така е и извън волята на неговия защитник, независимо дали е служебен или упълномощен. Ето защо, когато в съдебно заседание участва назначен служебен защитник на подсъдимия, какъвто е настоящия случай, няма процесуална пречка подсъдимият да поиска да продължи участието си в съдопроизводствените действия по делото пред същия съд представляван и

защитаван от друг служебен защитник, когато между назначения му служебен защитник и подсъдимия е нарушено необходимото за организиране на правото му на защита доверие. В този случай съдът е длъжен да осигури на подсъдимия пълноценно упражняване на тази възможност, като му осигури друг служебен защитник, включително и да отложи производството по делото до определяне от САК на нов такъв, макар и конкретно посочен от подсъдимото лице адвокат.

На следващо място няма съмнение, че основните линии на защита следва да бъдат съгласувани между защитника и подсъдимото лице, независимо дали е упълномощен такъв или е осигурен на подсъдимия от държавата служебен защитник, с оглед задължителното участие на такъв съгласно чл. 94, ал. 1, т. 6 и т. 9 НПК. В случай, че са налице данни за непреодолими различия между линията на защита следвана от защитника и линията на защита поддържана от подсъдимия, или както и когато е налице липса на доверие между тях, които не могат да бъдат преодоляни, то на подсъдимия да бъде предоставена възможност да бъде защитаван и представляван от друг защитник – адвокат. В настоящия случай подсъдимият нееднократно е изразил желание служебно назначения му защитник адвокат Л.Ц. да бъде заменена с друг служебен защитник, каквито искания е имал в хода на досъдебното производство, така и в хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд. По делото са налице писмени данни в тази насока, а именно множеството депозириани от подсъдимия Т. молби. Докато в хода на досъдебното производство, подсъдимият Т. след като е депозирал молби за замяна на вече назначения му служебен защитник адвокат Ц., е потвърдил впоследствие при проведения му разпит в качеството на обвиняем, че желае да продължи да бъде защитаван и представляван от същата, то в съдебната фаза на наказателния процес данни за оттегляне на отказа на подсъдимия Т. от исканата от него замяна на адвокат Ц. не се съдържат, видно от съдържанието на изготвените съдебни протоколи. Въззивният съд внимателно се запозна с процесуалните действия извършени от първия съд в обсъжданата по-горе посока, които са материализирани в изготвените съдебни протоколи за проведените по делото съдебни заседания, при което не констатира записано в същите изрично волеизявление направено от страна на подсъдимия Т., че оттегля своя отказ за освобождаване на адвокат Л.Ц., като служебен защитник по делото. В конкретния случай не може да се определи желанието на подсъдимия Т. да бъде защитаван и представляван от друг служебен защитник по делото, различен от адвокат Ц., като инцидентна негова проява на желание, с цел да осуети своевременното разглеждане на делото, защото не само в хода на досъдебното производство, когато за първи път е заявил, че няма доверие на адвокат Ц., но и в хода на съдебното производство, още от неговото образуване и преди насрочването на разпоредителното заседание е заявил писмено, а и в последствие многократно устно, че не желае да бъде защитаван и представляван от нея, т.к. имат различия в линията на защита, заявявайки в хода на съдебното производство по делото - „Разногласията са, че казвам й едно, получава се друго“. На следващо място потвърждение на заявеното от подсъдимия Т., относно наличната колизия в неговата позиция с тази на служебния защитник, се намира и съдържа и в самото становище обективизирано от адвокат Ц. в съдебно заседание на

29.11.2021 г., която при предоставената □ от първия съд възможност да вземе становище по молбите на подсъдимия Т. и устно заявеното от него искане за нейната замяна с друг служебен защитник, е заявила „Видно той има своите различни становища по някои въпроси“. При това положение за първия съд е било налично, както се каза вече по-горе задължение да осигури пълноценна възможност на подсъдимия да упражни всички предоставени му с разпоредбата на чл. 55 НПК права, между които е и правото на защита. Ето защо след като процесуалният закон признава правото на подсъдимия да се довери на адвокат, с когото да съгласува линията на защита и комуто има пълно доверие съобразно разпоредбата на чл. 98, ал. 2 НПК, то служебно назначения му защитник- адвокат Ц. е била длъжна да съгласува с подсъдимия Т. основните линии на неговата защита. Нещо повече, първият съд вместо да осигури тази възможност на подсъдимия Т., то този съд е мотивирал свои нарочни определения, с които е отказал на подсъдимия Т. да замени служебно назначения му защитник адвокат Ц. с друг защитник в противоречие с процесуалните разпоредби на чл. 95, чл. 96, ал. 2 и чл. 98, ал. 2 НПК, констатирайки, че твърдяната от подсъдимия Т. липса на доверие и липса на единност в линията на защита не са налице по делото, т.к. адвокат Ц. упражнява съвестно и професионално своите задължения. Първият съд с обсъжданите определения е излязъл по един недопустим начин от своите процесуални правомощия, обсъждайки отношенията между защитника и подсъдимия, което от своя страна и противоречи на разбирането заложено в чл. 33 от Закона за адвокатурата, касаещо неприкосновеността на отношенията защитник-подсъдим, които в конкретиката настоящия случай са обявени от страна на подсъдимия под формата на „липса на доверие“ и „разминаване в линията на защита“, а последното е обсъждано от съда. Въззивният съд намира определенията на първия съд, с които са оставени без уважение исканията на подсъдимия Т. за замяна на адвокат Ц. с друг служебен защитник за неправилни и незаконосъобразни и същите като неподлежащи на самостоятелен инстанционен контрол отделно от присъдата, в конкретния случай обуславят предпоставки за отмяна на първоинстанционния съдебен акт, защото този съд не е взел предвид, че между служебния защитник – адвокат Ц. и подсъдимия Т. има съществено противоречие относно начина на осъществяване на защитата, а видно от мотивите на процесните определения се е намесил във вътрешните отношения между тях, което е недопустимо. Това е така и защото, въпреки наличните между същите различия относно линията на защита, то предвид това, че на първият съд са му станали достояние изявленията на подсъдимия и неговия служебен защитник, е лишил подсъдимия Т. от право да упражни ефективно правата си, гарантирани му от закона, а именно да се ползва от желан от него макар и служебен защитник, на който има доверие, с което е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Необходимо е да се посочи още, че законодателят последователно следва идеята, че реално осигурено право на защитник може да има само, ако между защитника и подсъдимия се установят отношения на пълно доверие, каквото в случая се твърди от подсъдимия, че липсва между него и служебния му защитник, на което обстоятелство подсъдимия Т. отдава и неблагоприятния за него изход на делото видно от изложеното в негова въззивна жалба срещу постановената присъда. Безспорно разминаването в защитните позиции на

подсъдимия и неговия защитник е белег за неефективност на защитата, поради което за служебния защитник адвокат Ц. на първо място е било налично задължението да уведоми своевременно за своята молба от 21.01.2022 г. първо подсъдимия Т., съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 2 НПК, за да може последния да изрази становище с оглед възможността адвокат Ц. да бъде отстранена от наказателното производство, независимо, че в предходни свои множество молби и лично, устно в съдебно заседание е имал искане за нейната замяна с друг служебен защитник и едва тогава да сезира съответния компетентен съд, който да се произнесе със свой съдебен акт, но след вземане на становището на подсъдимия съобразно чл. 96, ал. 2 НПК. Това е така, защото подсъдимият Т. следва във всеки един момент да има знание за защитника, който го защитава и представлява по делото, независимо, че адвокат Ц. е депозирала въззивна жалба срещу постановената присъда. В случая буди недоумение у въззивния съд упоритият отказ на първия съд да се съобрази с правото на подсъдимия да се ползва от адвокатска защита в лицето на точно определен адвокат, макар и служебно назначен му такъв, но на който подсъдимия има доверие, което е от особено важно значение за изпълване на критерия за провеждане на справедлив съдебен процес от непристрастен съд.

Горните действия на първия съд представляват съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК, които са довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия в наказателния процес, защото съдът, като ръководещ и решаващ орган в съдебната фаза на наказателния процес, е длъжен да следи дали се спазва изискването за справедлив процес при осъществяване на правото на защита на подсъдимия.

В заключение на всичко изложено по-горе се налага закономерния извод, че така констатираното процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК, което е от категорията на абсолютните, не може да бъде отстранено в рамките на въззивното производство, защото не позволява на въззивния съд да разгледа делото по същество на спора и да обсъжда фактите, поради което присъдата на районния съд следва да бъде отменена и делото да се върне за ново разглеждане на първата инстанция, но от друг съдебен състав от стадия на разпоредителното заседание.

Водим от изложеното и на основание чл. 348, ал. 3, т. 1, във вр. с чл. 335, ал. 2 НПК, Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда от 14.01.2022 г., постановено по НОХД № 12947/2021 г. по описа на СРС, НО, 94 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане на първата съдебна инстанция, но от друг съдебен състав от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____